

VSEBINA

Vsebina	7
Zahvala.....	9
Predgovor k slovenski izdaji	11
Napotki za branje	15

RAHU

1. Glava, polna hrepenenja	25
2. Kralj	33
3. Mati	47
4. Bojevnik.....	57
5. Trgovec.....	71
6. Svečenik.....	81
7. Madam.....	93
8. Služabnik.....	103
9. Kar je, je.....	121

BELEŽKE ZA POGUMNE

1.A	Problem glave	127
2.A	Strah in moč.....	133
3.A	Problem uma in srca.....	139
4.A	Vojakov jok, morilčev smeh.....	145
5.A	Prilagodili se bomo	151
6.A	Prepričanje in obsedenost	157
7.A	Ljubezen ni pot do nečesa	165
8.A	Spet me obsedi.....	173
9.A	Vsi so obsedeni	181
O avtorju		187

ZAHVALA

K nastanku te knjige so prispevali številni posamezniki, ne da bi vedeli, da to delajo. V nekaterih primerih mi je bil njihov prispevek všeč, v nekaterih ne. Toda življenje običajno ne vpraša, ali vam je nekaj všeč ali ne. Življenje spodbuja samo sebe, nam pa ostaja le čudenje. In – šele na koncu, ko vse mine – hvaležnost za vse, kar smo preživeli, in za tisto, česar smo se, če smo se, naučili.

Takšna zahvala bi seveda lahko bila na začetku vsake knjige. Toda v tem primeru je zahvala še posebej primerna, saj ta knjiga govori o stvareh, ki jih ne morete nadzirati, na katere sploh nimate vpliva in pred katerimi ste popolnoma nemočni.

Česa takega nisem nameraval napisati in tudi nisem hotel. Na koncu se je izkazalo, da sem moral. Pokazalo pa se je tudi, da sem za to neizmerno hvaležen, in zato je prav, da to hvaležnost tudi izrazim.

Vsakdanja in konkretna pomoč je prihajala na različne načine od številnih ljudi. Z opravičilom, ker ne omenjam vseh in med njimi nekaj zelo pomembnih ljudi, ki vedo, kakšno mesto imajo v mojem življenju, bi se rad še posebej zahvalil:

Senki Rašković Nassif za dolgoletno predanost raziskovanju in poučevanju džjotiša. Njeni ljubezni, optimizmu in občutku za ljudi

ni primerjave, poleg tega pa je ena najboljših poznavalk te starodavne veščine, kar jih poznam. Nekoč moja študentka me je zdaj prerasla v številnih vidikih tega znanja in praksi. Pravzaprav je Senka zaslužna, da že zdavnaj nisem odplul iz teh voda in da se vanje občasno ponovno vračam. Če ne bi bilo tako, kar pomeni, če ne bi bilo nje, tudi te knjige ne bi bilo.

Lindi Vrljevac za pomoč in podporo v trenutkih, ko je bilo treba najti moč za pisanje, medtem ko je vse drugo vleklo v nasprotno smer. Lindo občudujem zaradi marsičesa, predvsem pa zaradi njene brezpogojne ljubezni, od katere ne odstopa. Čeprav ni vidno, je veliko nje vtakano v to knjigo.

In na koncu se moram vsekakor zahvaliti še enemu nenavadnemu bitju, ki ni iz tega sveta in ki me kljub temu vedno znova preseneča s svojim vplivom na moje življenje. Gre za **Ganeša**, mitološki lik s človeškim telesom in slonjo glavo. Čeprav se pojavi v knjigi v manjši vlogi samo v prvem in zadnjem poglavju, vas to ne bi smelo zavesti. Kot vedno je njegov rilec tisti, ki je zakuhal in dobro premešal kašo, iz katere je nastala ta knjiga!

PREDGOVOR

K SLOVENSKI IZDAJI

Zgodba o Rahuju, enem od devetih arhetipov človeškega obstoja, je nenavadna kot Rahu sam. Pravijo, da je nastal zaradi spora med bogovi in demoni v trenutku, ko so si nestanovitni bogovi (da, v tej zgodbi so bogovi ‘negativci’) želeli prisvojiti enega od najpomembnejših zakladov tega sveta – napitek nesmrtnosti. V nastali gneči je škodo utrpela velikanska kača, ki ji je bila odsekana glava, toda ta glava je živela naprej kot neulovljiv, izzivalen, zastrašujoč, krut, nepredvidljiv in nerazumljiv zavestni delovalnik višjega reda, ki se – tako se zdi – odziva na ime Rahu.

Tako kot vsi drugi arhetipi njegove ravni se je tudi Rahu dobro namestil v človeško naravo. Čepi v našem umu, za skrivnostnimi sencami begajočih občutkov. Skriva se za nenavnimi mislimi, ki se jih sramujemo in ki jih, ‘za božjo voljo’, nikoli ne bi izrekli na glas. Ko pa jih vendarle izrečemo in si zaradi nelagodja prekrijemo usta z rokami, se opravičujemo, da to nismo mi; da nas je prevzelo nekaj, kar nikakor ni del nas – neka tuja entiteta, vesoljec, prikazen iz podzemlja, nekdo, ki ga ne poznamo in ga pod nobenim pogojem ne bi vzeli za svojega.

A v trenutkih, ko se spusti tema, ko se zaprejo okenska krila in očesne veke ter ostanemo sami s svojimi mislimi, pogosto ugotovimo, da v sebi nosimo tudi to, kar nam ni všeč, česar bi se radi znebili, a ne vemo, kako. Te sence, še bolj pa mračni stvori, ki v njih spijo, so Rahujevi otroci. Rahu jih je pustil na hodnikih našega uma, da nas spomnijo na to, da smo krhki, šibki in predvsem – predvidljivi. V nasprotju z njim je skorajda vse, kar ljudje počnejo, mogoče predvideti: 'z letala se vidi', kot pravi vsem znano reklo. Rahu je čisto nasprotje tega; kot njegove besede gredo tudi njegovi koraki včasih nazaj, včasih pa postrani. Rahu je predvsem nedojemljiv, še posebej, če ga skušate dojeti z razumom in z vsakdanjo logiko. Ne bo vam uspelo, saj Rahu ni doma v tej dimenziji.

Morda, samo morda, ga lahko kdaj srečate v nočnih morah, saj te mejijo na njegovo vesolje. Da se razumemo; na tisti nežni, dobrodušni rob. Naprej od tega roba ne gredo niti nočne more, ker se vse, prav vse, kar bi lahko opisali z besedami, zvija, raztegne, krči in na koncu razpade, če zaide globlje v Rahujevo kraljestvo.

Kljub temu je Rahu del vas. Je nepogrešljiv, neizbežen del človeške narave. Pripada mu ena devetina vsega, kar ljudje so, mislijo, čutijo in delajo. Je čuden in nenavaden stvor, ta Rahu; nerazumljiv in grozen. Po eni strani si ga ne moremo predstavljati, a po drugi ... ko smo pod njegovim vplivom, ne moremo razmišljati o ničemer drugem, kot o – njem.

Zdaj vam je menda jasno, zakaj je nenavadna obredna zgodba o Rahuju naletela na prav tako nenavaden odziv. Ko je izšla v izvirniku, v hrvaščini, so nekateri bralci trdili, da je Rahu stopil iz knjige in se naselil v njihove sanje. Drugi so se ustavili na polovici knjige in niso želeli nadaljevati, saj so se – kot pravijo – počutili ogrožene. A bili so tudi takšni, ki so skozi zgodbe o obsedenosti marširali in v njih našli skrita sporočila, prepričani, da njih nikoli ni mogoče obsesti. Pač! Takšni so Rahuju najslajši zalogaj.

Kaj boste v njih našli vi, si niti ne upam predvidevati. Nikar ne mislite, da vem, kaj bi se moralo zgoditi in kaj je namen teh zgodb. Če bi bilo tako, bi Rahu nehal biti Rahu in ta svet bi izgubil enega od svojih temeljev. Zato – ne vem, res ne vem. Ta knjiga deluje na neki drugi ravni, dotika se nekih drugih rahujevskih mest v nas. ‘Rahu – breztelesni demon’ ni podoben drugim obrednim zgodbam, ker Rahu, pravi breztelesni demon, ni podoben drugim arhetipom, s katerimi prijateljuje džjotiš, znanje o odnosu med človekom in vesoljem. Rahu je drugačen. In zato je ta knjiga drugačna.

ADRIAN KEZELE

13. 12. 2024

NAPOTKI ZA BRANJE

Kakšna knjiga je to, da potrebuje ‘napotke za branje’?!

Ja, no, takšna, v marsičem nenavadna knjiga!

Najprej, v rokah držite nekaj, kar se imenuje ‘obredna zgodba’ ali *vratha katha*, kot bi rekli stari Indijci. Prav je, da omenim ta izraz, saj se zgodbe, ki jih boste brali, naslanjajo na svoj starodavni vir – indijsko zgodbo o gibanju prvotnega oceana, sodelovanju sil dobrega in zla pri tem podvigu in nepravilno delitev *amrite*, napitka nesmrtnosti, ki je pri tem nastal.

Čeprav ima ta zgodba več različic, je v sami Indiji razmeroma slabo poznana. Še več, malokdo z njo povezuje eno od njenih neposrednih posledic: nastanek dveh *grah*, nebesnih lovilcev po imenu Rahu oziroma Ketu. Nastala sta iz telesa zmaju podobnega *nagasa* – bitja, ki so, kot pravijo legende, skupaj s svojimi sorodniki naseljevala Zemljo pred pojavitvijo ljudi.

Če pustimo ob strani zanimive implikacije o dinosavrih in tudi eksotične trditve o zaroti plazilcev, je dejstvo, da sta Rahu in Ketu – glede na legende in mite v *džjotišu*, indijski astrologiji – glava in telo (ali včasih le rep) enega organizma. Poslana sta na nasprotna pola neba in zdaj krožita okoli Zemlje, za vedno ločena. Z vidika astronomije

gre za točki, v katerih se sekata poti Sonca in Lune, gledano z Zemlje. Ko se ti točki prekrijeta s polno luno, natančneje, ko je polna luna v kateri od teh točk, nastopi Sončev oziroma Lunin mrk.

Z astrološkega vidika so to večinoma slabe novice. Zatemnitev nebesnih teles, ki sicer dajejo svetlobo, ne obeta ničesar dobrega. Rahu in Ketu sta zato večinoma zlohota lovilca; tista, ki obsedeta človekov um in razum ter tudi občutke in vzgibe.

Preden nadaljujem s kratkim pojasnilom simbolike po džjotišu, opomba za tiste, ki jih to ne zanima preveč.

Torej, ni treba, da bi imela knjiga, ki jo držite v rokah, kakršnokoli zvezo z astrologijo. Ni treba, da karkoli veste o simboliki, ki je v ozadju zgodb, ki jih boste prebrali. Zgodbe so napisane tako, da lahko njihovo notranjo dinamiko razume kdorkoli, ne glede na znanje in interese. Na določen način so to zgodbe o življenju; kratke ocene tega, kar se dogaja okoli nas. Seveda nenavadne, vsekakor nekoliko fantastične, a vendarle prepoznavno vsakdanje.

Če sodite med tiste, ki želijo uživati v branju, in šele takrat, če jih zgodba prevzame, razmišljati o njeni simboliki, potem mirno preskočite ta uvod. Ne utrujajte se z 'Beležkami za pogumne', ampak se osredotočite na osrednji del te knjige, na celoto z naslovom 'Rahu – breztelesni demon'. Za začetek ... morda pa tudi za konec bo to čisto dovolj. Kasneje, ko boste in če boste želeli izvedeti več o tem, kar bi lahko bilo v ozadju teh zgodb, se lahko vrnete k uvodu in k omenjenim beležkam na koncu knjige.

* * *

Za vas, ki vas džjotiš in druge obredne zgodbe, o katerih sem že pripovedoval (*Veličastni Saturn, Čarobnica, Sončni labirint, Merkurijana*), že od prej zanimajo, je tukaj nekaj napotkov za branje.

Z znanjem, ki ga imate o prejšnjih obrednih zgodbah, ste morda pomislili, da se 'obred branja' te knjige nanaša na določen dan v tednu. To ni tako. *Rahuja* lahko berete kadarkoli.

Če znate določiti sami ali poznate koga, ki vam je razbral, kdaj trajajo vaša Rahujeva obdobja, potem so to ugodna obdobja za namenjanje pozornosti tej obredni zgodbi. Še posebej pa to zgodbo priporočam ljudem, ki imajo v svoji natalni karti Rahuja na pomembnem mestu, torej tistim z močnim vplivom tega 'nebesnega lovilca' na življenje. In ob drugih priložnostih, kot so Lunin mrk, Rahujev prehod čez določene pomembne točke v vaši natalni karti in podobno.

Celo če Rahu ni močan in vidno prisoten v vašem življenju, naj vas to ne zavede: Rahu je z vami, tako ali drugače. Prej ali slej vas bo ujel s svojim ugrizom, in sicer v trenutkih, ko boste najmanj pričakovali. Z drugimi besedami, ta obredna zgodba lahko koristi vsakomur.

A se pojavlja vprašanje – zakaj vse skupaj? Ali so kakšne posebne koristi od branja te knjige, njenega podarjanja, širjenja ali le razmišljanja o njej?

Želim si, da bi na to vprašanje lahko odgovoril pritrdilno. Hkrati bom iskren in vam odkrito povedal, da v nasprotju z drugimi postopki znotraj džjotiša, z drugimi *upajami* (preventivnimi ukrepi) in z *vratha katha*, delovanje te zgodbe ni navadno.

Smisel običajnih obrednih zgodb je, da pomagajo razumeti določene stvari ali dogodke v vašem življenju. V redu, v tem smislu bo tudi ta zgodba naredila prav to.

Če ste morda astrolog ali je to vaš hobi, verjamem, da vam bo ta knjiga v pomoč pri razumevanju nians v pomenu delovanja Rahuja kot 'naravnega zakona', zlasti v sodelovanju z drugimi 'nebesnimi lovci'. Toda to je le dodatna korist te knjige.

Obredne zgodbe kot tudi vsi drugi preventivni postopki naj bi vas 'rešili' pred pretiranim negativnim delovanjem kozmičnega

makrosistema na mikrosistem, ki ga predstavlja vaše telo, duh in življenje nasploh. In tu, vidite, nastane težava. V tem primeru to ni mogoče!

Ne morete namreč ukrotiti divjega, pa če se še tako trudite. Oziroma lahko, a potem se divjost spremeni v krotkost in izgine. Rahu kot nosilec divjosti, nestabilnega, presenetljivega in nenavadnega, ne more izginiti iz vašega življenja. To je, kot da bi iz njega izginila zrak ali voda. Brez njiju ne morete živeti.

Z drugimi besedami, kakorkoli se boste obrnili, karkoli boste naredili, vas čaka presenečenje! To je Rahu in ni mogoče, preprosto ni mogoče, da bi bilo drugače.

V smislu preobrazbe, ki prav tako pripada Rahuju, lahko morda upate, da bo presenečenje pozitivno ali prijetno. Vsekakor, upajte! Toda od Rahuja ne pričakujte, da se bo kakorkoli uskladil z vašimi pričakovanji. Preprosto takšen je.

Zato ima ta obredna zgodbo eno – recimo temu tako – pomanjkljivost. Ta zgodba v vašem življenju ne zmanjšuje nevarnosti Rahujevega ugiza. Lahko vas naredi bolj pripravljene na sprejemanje, to pa je tudi vse.

Ta vidik Rahujevega obstoja sem poudaril zaradi znanega dejstva: ljudje vedno iščejo nekaj zase, neko pomoč, rešitev, tolažbo ... Njihova želja po odpravljanju težav je razumljiva. Toda v tem primeru stvari očitno ne morejo iti v to smer.

Verjamem, da bo prav zato branje te obredne zgodbe za marsikoga presenetljivo. Razumevanje bi lahko bilo nekoliko temačno in občutki, ki se pojavljajo, nepričakovani. Toda nepričakovanost je konec koncev Rahujeva glavna značilnost. Celotisti, ki mislijo, da o njem kaj vedo, bodo zelo verjetno presenečeni. Nekaj časa traja, preden je mogoče demona prepoznati v njegovi resnični obliki in funkciji. Šele takrat, ko se to zgodi, je mogoče razumeti popolni pomen teh zgodb.

Kar se mene tiče, me je Rahu ujel nepripravljenega (to vedno naredi; zapomnite si: nanj ne morete biti pripravljeni, ne glede na to, koliko se trudite). Nisem nameraval pisati o njem ali se posebej ukvarjati z njegovimi vprašanji. A kaj to pomaga, ko se demon, kot je Rahu, začne sprehajati sem ter tja, po mestu, kjer si ga ne želite – zelo blizu vaše glave?

Potem, ko je začel s svojim delom, sem potreboval skoraj šest mesecev, da sem razumel, zakaj je tako (seveda zaradi te knjige in tudi zaradi nekaterih drugih stvari in dogodkov v mojem življenju). V tem času me je spustil skozi nepričakovane telesne izkušnje in simptome, težko razumljive zdravstvenim strokovnjakom. Prav tako me je vrgel v orbito izjemno intenzivnih senzornih izkušenj in doživetij, za katere je bolje, da jih ne zapišem. Ponovno me je soočil s smrtnostjo in minljivostjo kratke improvizacije na dano temo življenja, ki nosi moje ime.

Še je tukaj, z menoj, v trenutku, ko sem že zaključil njegovo zgodbo in pišem ta uvod. In še vedno ne vem, kako se bo končal njegov obisk.

A vem, kaj je iz njega nastalo! Knjiga, ki jo držite v roki.

Kot boste kmalu izvedeli iz zgodb, ki sledijo, je Rahu prisoten v naših življenjih. Neizbežen je. Je del testá, iz katerega smo narejeni.

Sicer je neviden in deluje kot skrita sestavina jedi, ki se vam zdi zelo znana. Na koncu jezika je, toda ne morete natančno določiti, za kaj gre. Po drugi strani pa ga najbolje vidite, vam je najbliže, ko se zgodi nekaj osupljivega, nekaj povsem nepričakanega. To je lahko nekaj od zunaj, zato je del njegovega nauka sprejemanje stvari, kot so. Toda pogosto presenetimo sami sebe, ko delamo kaj, za kar smo vedno mislili, da tega nikoli ne bomo delali.

Kljub temu se Rahu dogaja. Povsod v vas in okoli vas so znaki njegove prisotnosti. Včasih, čeprav redko, so to njegova dela. Pogosteje so to le odmevi njegovega obstoja, prepuščeni skozi sito vašega življenja.

Zgodbe bodo pokazale smer, v katero je treba gledati, da bi to videli. Neulovljiv, kot je, se Rahu izmika neposrednemu pogledu. Namesto njega boste praviloma videli le temo. Da bi vam kolikor toliko pomagal prodreti skozi njeno tančico, sem zgodbe dopolnil s komentarji. Tem 'napotkom' sledi telo (zanimivo, mar ne?) knjige *Rahu – breztelesni demon*. To je pravzaprav sedem zgodb, postavljenih med prvo in deveto poglavje. Berite jih po mili volji in iz njih izluščite vse, karkoli že se pojavi v vašem umu in srcu.

Toda zgodbe so polne simbolike, zato sem v želji, da bi usmeril vašo pozornost nanjo, napisal tudi 'Beležke za pogumne', ki sestavljajo drugi del knjige. Iskreno, če so vam zgodbe dovolj, vam tega dodatka niti ni treba brati. Pravzaprav bi vam svetoval, da zgodbe nekajkrat preberete, preden se lotite branja njihovih beležk. Tako si boste omogočili, da vsako zgodbo 'prebavite' na svoj način.

Ko boste pripravljeni na beležke, boste prebrali, kaj še imam povedati o simboliki zgodb. S tem se lahko strinjate, ni pa nujno, da se, kakor želite. Prepričan sem, da vam bo branje 'Beležk za pogumne' (ki so razvrščene po poglavjih in imajo dodatno oznako 'A' – torej beležka k prvemu poglavju 'Glava, polna hrepenenja' je v drugem delu knjige in ima oznako '1. A' in naslov 'Problem glave' – in tako dalje) odprlo nov svet tolmačenja zgodb in vas opozorilo na nekatere skrite odtenke, ki ste jih morda spregledali.

Končni rezultat ... Končni rezultat bi moral biti 'obreden', globoko simboličen in arhetipski premik k razumevanju Rahuja kot breztelesnega demona. Vse se začne z nepričakovanim vpogledom v stanje živega bitja, ki ima samo glavo. Verjetno se niste nikoli resno vprašali, kako bi se počutili, če bi se znašli v takem breztelesnem stanju – da bi bili nenadoma samo glava brez telesa.

S tem nepričakovanim začetnim vprašanjem se stvari v nadaljevanju razvijejo prav tako v nepričakovano smer.

Še enkrat opozarjam: Rahu predstavlja nekaj, pred čimer ni rešitve. Rešitev pred njim bi bila kot rešitev pred življenjem. Nemogoča je, dokler ste živi.

Rahu, breztelesni demon, in tudi njegov par, Ketu, brezglavi demon, kažeta v nenavadno smer. Ne glede na to, kako grozna sta, za razliko od vsega, kar vam je všeč, kažeta navzven, na drugo stran, čez življenje in čez ograde, obveznosti in čez karmo – v smer, v katero si pravzaprav nihče ne upa pogledati.

Ni se lahko spoprijeti z breztelesnim demonom. Ampak – da ne boste rekli, da vas nisem opozoril – če boste nadaljevali z branjem, boste naredili prav to!

S sočutnim priklonom in s prijateljskim nasmehom
Adrian

AFFIARTIS, KARPATOS, GRČIJA, 19. 6. 2013

GLAVA, POLNA HREPENENJA

»Ne verjamem ti! Lažeš, lažeš!«

Rahujeva odsekana glava se je v siloviti jezi metala naokoli in se z izbuljenimi očmi ter nenaravno dolgim in iztegnjenim jezikom obračala na vse strani.

Ganeš je vzdihnil, ravnodušen ob sicer precej strašljivem prizoru. Sedel je na velikem kamnu, katerega oster rob se mu je zasadil v zadnjico. A neprijetnost je za kratek čas zmanjšal s prenosom teže na drugo polovico telesa.

Sogovorec mu je bil že prej zelo zanimiv. A zdaj si, tako vznemirjen in med valjanjem naokoli kot ponorela kroglica iz fliperja, dejansko zasluži njegovo polno pozornost.

Sicer pa je Rahu breztelesni demon, a ob zadržku, da lahko beseda 'breztelesni' zavaja. Človek (ali kdorkoli drug) bi pomislil, da gre za duha ali za eterično bitje, za nekoga, ki ni povezan z materialnim. V Rahujevem primeru to do določene mere drži, kot to drži tudi zanj, za Ganeša. Materija je samo eden, in to ne ravno najpomembnejši del sveta, v katerem se oba gibljeta.

Toda Rahu je breztelesen v dobesednem pomenu.

Je samo glava.

Nima telesa.

Glava brez telesa.

Zato je prav reči, da je breztelesen.

Ganeš se je ponovno namestil na svojem neudobnem sedežu. *Kako grozen kamen!*, je pomislil. *Lahko bi si bil našel boljše mesto za spremljanje te predstave.*

In predstava je bila v polnem teku. Rahujeva glava, in to je ves Rahu, se je valjala naokoli, stokala in sikala. Jezik se mu je zdaj že ovil okoli ušesa, kar je bilo dobro. Prostor, kjer sta bila, je bil podoben votlini s številnimi, povsod naokoli raztresenimi ostrimi kamni. Ko je Ganeš gledal glavo, kako se mrzlično zaletava v kamne, je pomislil na smešno igro s keglji, ki jo je videl v človeškem svetu, le da Rahu-krogla ni podrla nobenega od njih. Še več, zdaj je bila glava popolnoma potolčena in kri je obilno tekla iz grdih ureznin na licih.

Ganeša je iz neznanega razloga najbolj zanimal Rahujev jezik. Rane se bodo zacelile in nekaj bolečine lahko omili jezo, ki jo je Rahu imel v obilju. Toda Rahujev jezik je bil neznanka – skorajda novost. Pravijo, da ga Rahu zlepa ne pokaže. To čast nameni samo svojim žrtvam. Toda vprašanje je, koliko se njegove žrtve tega zavedajo in ali sploh lahko opazijo tako nepomembno stvar, kot je jezik breztelesnega demona, ki jih je obsedel.

Ganeš ni bil Rahujeva žrtev. A zdaj je lahko lepo videl njegov jezik! Ta je nekaj časa opletal naokoli kot slabo zavezana kravata. Zdaj se je, iztegnjen in zataknen za levo uho, končno malo umiril.

»Ha! Na vrhu je res razcepljen!« je vzkliknil Ganeš in se smejal do ušes.

Lahko bi pomislili, da je Ganeš hladno in brezčutno bitje, ki se v trenutku trpljenja – četudi gre za trpljenje breztelesnega demona – norčuje

iz telesnih značilnosti oziroma hib drugih. A bi se motili. Čeprav ga je zelo zabavalo, da končno vidi Rahujev razcepljeni jezik, ni bil niti hladen niti brezčuten. Preprosto je bil preračunljiv. Za razliko od Rahujevih žrtev je Ganeš vedel, kako ravnati z Rahujevimi muhami. Skrivnost je v preusmeritvi pozornosti. Rahu si želi pozornosti. Več pozornosti mu namenite, več si je jemlje. Motenj ne mara. Šibijo ga.

Glava se je ustavila. Jezik se je zavlekel v notranjost Rahujevih ust. »Kaj? Kaj si rekel?«

Ganeš je počakal, da je Rahu izpljunil prah in umazanijo, ki sta se mu nalepila na jezik in ju je zdaj nepazljivo posrkal vase.

»Rekel sem, da imaš razcepljen jezik. Na vrhu je razdeljen.«

»In kaj potem?« je spet pobesnel Rahu in malo je manjkalo, da ni spet začel s svojim podivjanim kotaljenjem.

»Nič, nič. Umiri se,« je zdaj odgovoril Ganeš s ponižnim glasom, ki je začuda dejansko pomiril Rahuja.

Razcepljen jezik v Rahujevih ustih sicer ni nič nenavadnega. Navsezadnje je njegova glava – to je Rahu sam – nekoč pripadala velikemu *nagasu* Vasukiju. Nagasi so bili zmajem podobna bitja, zelo inteligentni in velike modrosti, a ne ravno izrazite lepote. Poleg razcepljenega jezika so bili tudi Rahujevi lasje nekako nenavadno polizani, trdi, zlahka bi jih zamenjali za luske. Rahlo poševne oči in podolgovate zenice ter posebna kači podobna oblika obraza niso dopuščale dvoma.

Včasih, ko je bil – kot zdaj – vznemirjen, je Rahu tudi sesljal, ker se mu je dolg jezik zapletal v zobeh. »Lazsssesss! Ti sssstalno lazsssesss!« je zasikal proti Ganešu.

»Pravzaprav ne,« je umirjeno odgovoril Ganeš. »Včasih le ne povsem vse resnice, to je vse. V tem primeru pa ... Res, dragi Rahu, sprijazniti se moraš s situacijo. Ne glede na to, koliko se trudiš, svojega telesa ne boš našel. Dejstvo je, da kamorkoli boš šel, bo telo šlo v nasprotno smer.«

»Aghhhhh!« je zakričal Rahu in se začel obračati po zraku. Tokrat se je zadovoljil z doseganjem vrtoglave hitrosti, zaradi katere se je njegova glava, to je on sam, spremenila v nejasno meglico.

Ganeš je vzdihnil. »Ne moreš trditi, da te ne razumem. Vsaj na določen način. Ta zadeva z glavami je zelo ... neprijetna.« Ker je svoje besede želel podkrepiti z novo preusmeritvijo pozornosti, da bi Rahuja vrnil nazaj iz njegove orbite okoli njega samega, je Ganeš s svojima zadnjima rokama snel slonjo glavo s svojih ramen.

In res, to je zaustavilo Rahujevo vrtenje! »Uh ...« je odprl usta, da bi nekaj rekel, a ni nadaljeval. Prizor je bil edinstven. Redkokdaj je mogoče videti Ganeša brez glave. Nekako je bilo to od Ganeša pošteno dejanje: videl je Rahujev jezik, ki ga ta skriva kot ... hm, kača noge, zdaj pa mu je pokazal, kako je sam videti brez ... no, brez sebe samega.

Ganeš je svojo glavo izgubil v otroštvu zaradi oholosti matere Parvati in posledično smrtonosnega pogleda veličastnega Šanija, znanega tudi pod imenom Saturn. A kot trdijo nekateri, se je to zgodilo pravzaprav zaradi božanske igre in skrivnostne zarote, katere posledice nihče ne more uvideti do popolnosti. Glava je bila nadomeščena s slonjo. Čeprav številni prisegajo, da lahko Ganeš nosi katerokoli in kakršnokoli glavo. Očitno je, da je slavo med ljudmi dobil prav s to glavo, s slonjo glavo. Zaradi tega ali zaradi nekaterih nepojasnjenih razlogov mu je prav ta najljubša in jo večinoma nosi na svojih ramenih.

»Poglej, Rahu. Ne gre za glave ali za telesa. Preveliko pomembnost pripisuješ nečemu, kar te pomembnosti nima.«

Rahu je nekaj časa molčal, a to ne zaradi besed, ki jih je slišal, temveč zaradi prizora, ki ga je videl pred seboj. Ganešu je resnično treba priznati, da mu je uspelo presenetiti Rahuja, ki predstavlja samo utelešenje nenavadnosti. Ganešu je slonja glava počivala na rokah, zdaj je bila bleda in nekoliko upadla. Tudi usta so se premikala brez

življenja v sebi – kot pri zombijih. »Torej, če snamem glavo, kje sem jaz? Kje je Ganeš, s katerim se pogovarjaš? V glavi? Ali v telesu? Kje je?«

Rahu je le molčal in se začel mrščiti.

»Poglej me, Rahu!« je slonja glava povzdignila glas. »Kje sem jaz?«

»Uh ...,« se je stresel Rahu. »Kakšno zvezo ima to s tem? Samo svoje telo hočem najti! Hočem biti celovit. Hočem čutiti, do kod segam, in da nekaj imam. Kaj lahko samo z glavo? Svoje telo hočem nazaj! Mar je to tako nemogoče razumeti?«

Na smrtno blede slonji glavi se je pojavil skorajda neopazen znak sočutja. »To je mogoče razumeti. Toda za tvojo situacijo ni pomoči. Sprijazni se s tem.«

Na Rahujevem obrazu se je zdaj pokazal prebrisan izraz in odkrito se je nasmejal. »Če je tako, če je vse to nepomembno, zakaj mi potem ne dovoliš, da vzamem tvoje telo?«

Bleda slonja glava je molčala. Videti je bilo, kot da razmišlja in kot da o nečem dvomi. Tišina je trajala.

»Ah,« je Rahu zašvigal z jezikom, »vidiš, da ni čisto tako preprosto! Morda bi lahko vzel tudi tvoje telo. Zdiš se mi dovolj nor, da bi mi to celo dovolil, vsaj za trenutek – čeprav veš, da ti ga potem brez težkega boja ne bi vrnil. Toda zakaj? Hočem svoje telo in na vsak način ga bom našel!«

»Ne boš ga našel, ker – kamorkoli boš šel ...«

»... bo šlo telo v nasprotno smer,« je zaključil Rahu in pri tem posmehljivo posnemal Ganešev glas. »Tako ti praviš. A ti ne verjamem, ker si lažnivec!«

»Poglej,« je začel Ganeš, a ni vedel, kako naj nadaljuje. Jasno mu je postalo, da mu Rahu ne verjame. In kdo ve, morda je tako tudi najbolje. Ko je bil Vasuki obglavljen, je bila njegova glava, zdajšnji Rahu, poslana na eno stran vesolja, njegovo telo, imenovano Ketu, pa na drugo. In bogovi so ju s skupnimi močmi še zavrteli tako,

da se obračata drug proti drugemu in da se nikoli ne dohitita. Za vedno ločena.

Toda Rahu je očitno čutil močno hrepenenje in je na vso moč hotel najti svoje izgubljeno telo. Zdaj je kazal trdno namero, da to svoje hrepenenje tudi uresniči. Nenadoma se je v Ganeševem umu pojavila pomirjujoča misel: Prav tako mora biti! Rahuju ni treba preprečiti iskanja. Naj išče. Kdo ve, kakšne koristi bodo ob tem nastale. Kdo ve, kakšna smetana se bo dvignila iz oceana nemira, ki ga bo ta breztelesni demon razburkal na svojem pohodu. Naj gre. Naj išče.

Ganeš je komaj začel, da bi povedal svoje misli na glas in tako pravzaprav blagoslovil Rahujevo iskanje, a mu tega ni uspelo narediti. Prehitel ga je nenaden izbruh Rahujeve jeze.

»Samo tiho bodi, ti, slonjeglavi! Sploh mi nisi več zanimiv. Grem, da vzamem to, kar je moje!«

In s temi besedami je Rahu odletel s pečine, na kateri sta bila, in za seboj pustil le dvignjen prah in prav tako dvignjen Ganešev prst. Prekinil ga je sredi besede. »Kako boš ...« – tu nekje je Rahu, ki so ga gnali izbruhi strasti, izginil – »vedel, katero telo je tvoje?«

Zadnje besede je Ganeš izgovoril šepetaje in skomignil z rameni. Dolgo je gledal v smer odhajajoče glave, potem pa je odgovoril sam sebi.

»Ne boš vedel, moj ubogi prijatelj. Ne boš vedel, zato boš moral poskušati. Čaka nas zanimivo veselje!«